

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Γ'.

ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

2) Περί απόρριψως, τῆς περὶ τοῦ ἀπαρθέτου ἐνστάσεως τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελέως, ἧτις ἐγένεν ἐπὶ τῆς περὶ ἀναίρεσως αἰτήσεως τοῦ Νικ. Παπ. Ανασταίου κτλ. — 3) Περί απόρριψως τῆς περὶ ἀναίρεσως αἰτήσεως τοῦ Σπύρου Λεονάρδου Βαπτιστοῦ καὶ ὑπ' ἀριθμὸν 18 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Συνεδρῶν. — 4) Περί ἀναίρεσως τῆς ἀπὸ 10 Μαρτ. Ε. Ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 18 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Συνεδρῶν — 5) Περί ἀναίρεσως τῆς ἀπὸ 23 Μαρτ. καὶ ὑπ' ἀρ. 56 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν.

(Ἀπόφ. Ποιν. νῆ.)

(Πρωτοκ. Ἀρ. 275.)

1)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 9 τοῦ ἐναεστώτου μηνὸς διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς, περὶ ἀναίρεσως αἰτήσεων.

Κατὰ τὴν 12 Σεπτεμβ. Ε. Π. ὁ Ἰω. Τασσιῶς κάτοικος Χαλκίδος, κατεμήνυτε πρὸς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικαῖς Εἰσαγγελέα τὸν Νικ. Παπᾶ Ἀναστασίου, τὸν Δημ. Μαρούτσου, τὸν Γιάννην Ἀναστασίου, τὸν Κωνστ. Λίβαν, τὸν Κωνσταντῖν, τὸν Κωνστ. Κερασιώτην, τὸν Κωνστ. τοῦ Ἀναστάση, τὸν Κοντογιάννην, τὸν Δημ. Εὐδην, τὸν Δῆμον Στάμου, καὶ τὸν Κωνστ. Γιάννινος κατοίκους τῶν Ἑλληνικῶν, χωρίου τῆς Εὐδοίας, ὡς θελήσαντας νὰ ἀντιποιηθῶσι παρανόμως τὸ αὐτὸ χωρίον, τὸ ὁποῖον ὁ Τασσιῶς ἠγόρασεν ἀπὸ Τοῦρκων ἰδιοκτήτην, ὡς ἀποσπᾶσαντας διὰ βίας καὶ ἀπειλῶν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἐνοικιαστῶν τῶν δημοσίων προσόδων τῆς κλειῆς τῆς ἀποθήκης αὐτοῦ, ὡς ἀρπᾶσαντας ἐκ ταύτης 18 κοιλὰ σίτου, καὶ πολλὰ ἄλλα ἀθέμιτα πράξαντας.

Εἰσαγγεῖσις τῆς ὑποθέσεως μετὰ τὴν ἀνάκρισιν εἰς τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικῶν παρεπέμφθησάν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 321 βουλευμάτος τοῦ εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικῶν πέντε ἐκ τῶν καταμνηθέντων, ὁ Νιλ. Παπᾶ Ἀναστασίου, Κωνσταντῆς Σταμάτη, Δημ. Μαρούτσος, Γιάννης τοῦ Ἀναστασίου καὶ Κωνστ. Λίβας, ὡς ὑποπτοὶ αὐτοδικαί, ἀπαγορευμένης ἀπὸ τὸ 205 ἄρθ. τοῦ Ποιν. Νόμου κατὰ τὸ βουλευμάτος τούτου ἐγένεν ἀνακλήτῃ παρὰ τῶν προειρημένων, ἀλλ' ἡ περὶ αὐτῆς αἰτήσις ἀπερρίφθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. 51 βουλευμάτος τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν ὁ Συνήγορος Α. Πετσάλης, ὡς πληροξούσιος τῶν κατηγορουμένων ἐζήτησε διὰ τῆς ἀπὸ 3 τοῦ παρελθόντος Μαρτ.

ἐκθέσεώς του τὴν ἀναίρεσιν τοῦ βουλευμάτος τούτου τῶν Ἐφετῶν, ἐκδοθέντος τὴν 29 τοῦ παρελθόντος Φεβρ., διὰ κλητῆν Ἑρμηνεῖαν τοῦ 205 ἄρθ. τοῦ Ποιν. Νόμου.

Ἀκούσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Ἀντιπροσδρου Κ. Ἀναστασίου Πολυζωΐδου, καὶ τὸν Ἀντεισαγγελέα προτείναντα τὸ ἀπκράδεκτον τῆς προκειμένης περὶ ἀναίρεσως αἰτήσεως ὡς μὴ γενομένης ἐμπροθέσμως.

Σκεφθέν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ τὰ Βουλευμάτα ἐκδίδονται, μὴ παρόντων τῶν διαδίκων, οὐδὲ δυνάμει ἐπομένως νὰ γένωσιν εἰς αὐτοὺς γνωστά, εἰμὴ ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς κοινοποιήσεώς των.

Ἐπειδὴ, ἀφοῦ ἀπᾶς ὁ Νομοθέτης παρεχώρησεν εἰς τοὺς διαδίκους τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ αἰτῶσιν ἀναίρεσιν βουλευμάτων, πρέπει νὰ ὑποτεθῆ ἐξ ἀνάγκης, ὅτι τοὺς ἐχορήγησε καὶ τὰ ἀναγκαῖα εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ δικαίωματος τούτου μέσα· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τότε μόνον ἢ περὶ ἧς ὁ λόγος χρῆσις εἶναι δυνατὴ, ὅταν ἡ προθεσμία διὰ τὴν ἀναίρεσιν τῶν Βουλευμάτων ἀρχαίται νὰ τρέχῃ, ὅχι ἀφ' ἧς ἡμέρας ὑπογραφῶσι ταῦτα παρὰ τῶν δικαστῶν, ἀλλ' ἀφ' ἧς κοινοποιηθῶσιν εἰς τὰ μέρη, ὡς ὁ εἰς τὸ ἀρ. 263 τῆς Ποιν. Δικονομ. ἀναφερόμενος ὁρισμὸς δὲν δύναται νὰ ἔγῃ σημασίαν καὶ ἀποτέλεσμα ἀνευ τῆς προθεσμίας ταύτης.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν περὶ τοῦ ἀπαρθέτου ἐνστάσεως τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελέως, ἧτις ἐγένεν ἐπὶ τῆς περὶ ἀναίρεσως αἰτήσεως τοῦ Νικ. Παπ. Ἀναστασίου, Κωνστ. Σταμάτη, Δημ. Μαρούτσου, καὶ Γιάννη Ἀναστασίου κατὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. 51 βουλευμάτος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, κτλ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 10 Ἀπριλ. 1836.

(Απόφ. Ποιν. νθ')

(Πρωτοκ. 'Αρ. 275.)

2)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συνελθόν εις δημοσίαν Συνεδρίασιν την 9 του ενεστώτος μηνός δια να δικάση την εξής αίτησιν αναίρεσεως:

Ο Σπύρος Λεονάρδου Λαβουτιστής κάτοικος Αθηνών κατεμνηνύθη παρά της Δημητρούς του Κυριακού Σκούρταρη Αθηναίας, ότι κατά την εσπέραν της 9 Σεπτεμβρ. Π. Ε. έφθαιρε δια βίας την ένναετη θυγατέρα αυτής Μαρίας.

Εισαχθείσης της υποθέσεως μετά την ανάκρισιν εις το Συμβούλιον των εν Αθήναις Πλημμελειοδικών ανεπέμφθη δια του υπ' αρ. 160 βυλευμάτος αυτού εις το κατά την περιφέρειαν των εν Αθήναις Εφετών Κακούργιοδικετον, το οποίον δύναμιαι του άρθ 274 συνδιασμένου με τον 3 §. του άρθ. 273 του Ποιν. Νόμου, και των άρθ. 452, 85 και 82 της Ποιν. Δικονομ. κατεδίκασε τον φθιέντα Σπύρον Λ. Λαβουτιστήν δια της από 6 Μαρτ. Ε. Ε. αποφάσεώς του εις πενταετη είρκτην και εις αποζημιώσιν της ποθείσης δραχμάς εξακοσίας. Της αποφάσεως ταύτης εξήτησεν ο καταδικασθείς την αναίρεσιν, δια παραβίασιν νόμων και κανόνων του δικαίου, καθότι εν τω ή κατηγορία έγινε ενεκα βιασμού, και έμμεδενίσθη δια της έτυμφορίας των ένόρκων, ο κατηγορούμενος ως εκ της κακής θέσεως των ζητημάτων του Προέδρου των Συνέδρων κατεδικάσθη, ότι ήσέλγησε δι' αποπλάνησεως κατά προσώπου μη συμπληρώσαντος έτι το δώδεκατον έτος της ηλικίας του, περιστάσις, ήτις δεν έμπεριέχεται εις την κατηγορίαν.

Ακούσαν την έκθεσιν του 'Αρειοπαγίτου Κ. Θεοδώρου Μανούση, τον Δικηγόρον Δ. Πανάν, συήγορον του αναίρεσέντος, παρόντος, τον Δικηγόρον Α. Πετσάλην διορισθέντα εξ επαγγέλματος συνήγορον της πολιτικώς εναντιούσης Δημητρούς Κυριακού Σκούρταρη, παρούσης, και τον Εισαγγελέα.

Σκεφθέν κατά τον Νόμον.

Επειδή ο Σπύρος Λεον Λαβουτιστής κατηγορηθείς, ότι δια σωματικής βίας ήνάγκασεν εις ασέλγειαν την Μαρρίαν Σκούρταρη, ούταν την ηλικίαν νεωτέραν των δώδεκα έτων, έκρηυχθη δια της έτυμφορίας των ένόρκων ένοχος ότι έπραξεν ασέλγειαν κατά προσώπου νεωτέρου των δώδεκα έτων, χωρίς να μεταχειρισθή σωματικήν βίαν.

Επειδή όσακις ή ασέλγεια πράττεται κατά προσώπου νεωτέρου των 12 έτων, δηλαδή κατά ανθρώπου μη δυναμένου δια νεότητα να έννοήση και διακριθή ακριβώς, μήτε την φύσιν, μήτε τα επακόλουθα της ασέλγους πράξεως, εις την όποιαν τον καταχρώνται, υπάρχει νομική

πρόληψις, ότι έλαβε χώραν άπάτη και αποπλάνησις, ήτις εις τοιαύτην περιπτώσιν, κατά την έννοιαν του νόμου, ίσодунаμει με την βίαν, και τιμωρείται επίσης με βιασμόν.

Επειδή ή βίασις της κατά του Σπύρου Λ. Λαβουτιστού κατηγορίας ήτον, ότι ήσέλγησε κατά προσώπου νεωτέρου των 12 έτων, και σύμφωνα προς αυτήν ετέθησαν τα προς τους ένόρκους ζητήματα παρά του Προέδρου των Συνέδρων, όστις, όσακις εκ των συζητήσεων προκύψωσι περιστατικά έπιβαρυντικά ή ελαφρυντικά, όφείλει, κατά το 430 άρθ. της Ποιν. Δικονομ., να θέση περι τούτου ιδιαίτερα ζητήματα, δια να εύκολύνη εις τους ένόρκους τα μέσα του να εκφράζωσι την πλήρη αυτών πεποίθησιν.

Επειδή επί του προκειμένου το δεύτερον ζήτημα ετέθη δια μόνην την περίπτωσιν, καθ' ήν περιστάσις έπιβαρυντικά δεν ήθελαν θεωρηθή παρά των ένόρκων ως αποδεδειγμένα, ή δε βίασις της κατηγορίας δια την εις το δεύτερον ζήτημα παραλειψιν της περιστάσεως της σωματικής βίας δεν έλαβε κάμμιν αλλοίωσιν, διότι ο Σπύρος Λ. Λαβουτιστής έδικάσθη ένεκα του αυτού έγκλήματος, ένεκα του όποιου και εκατηγορήθη, έπομένως, δεν παρεβιάσθη ούτε νόμος, ούτε κανών δικαίου.

Δια ταύτα απορρίπτει την αναίρεσεως αίτησιν του Σπύρου Λεονάρδου Λαβουτιστού, ήτις έγινε κατά της από 6 Μαρτ. Ε. Ε. και υπ' αρ. 18 αποφάσεως των εν Αθήναις Συνέδρων κτλ.

Εν Αθήναις, την 30 'Απριλ. 1836.

(Απόφ. Ποιν. ξ.)

(Πρωτοκ. 'Αρ. 275)

3)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συνελθόν εις δημοσίαν συνεδρίασιν την 13 του ενεστώτος μηνός δια να δικάση την εξής αναίρεσεως αίτησιν:

Ενώπιον των εν Αθήναις Κακούργιοδικών εκκατηγορήθησαν ο Γεώρ. Ν. Χάνου εκ Σκιαθου πλούσιος του έμπορικού Βρικήου ο Παράδεισος, ο 'Αντ. Σβορώνος Κεφαλλην γραμματεύς αυτού, ο Κυριακος Καρακυστάνης Ίδρυτης, και ο Κωνστ. Νικολάδου Σκιαθίτης, ναύται άμφοτεροι του αυτού πλοίου, ότι την 26 Οκτωβ. αναγόμενοι από Σύραν εις Αλεξάνδρειαν διενήργησαν ως εκ προμελέτης το ναυάγιον του ειρημένου Βρικήου με σκοπόν να περιποιήσωσιν εις εκυτους άσυχώρητον όφελος δια βλάβην άλλων υπερβαίνουσής τάς χιλιάς δραχμάς: ο δέ Γ. Χάνου και Α. Σβορώνος κατηγορήθησαν προσέτι και ότι υπεξήρεταν ποσότητα χρημάτων υπερβαίνουσαν τάς 400 δραχμάς. Δικασθείσης της υποθέσεως κατεδικάσθησαν ο Γ. Χάνου και Α. Σβορώνος δια της υπ' αρ. 22

ἀποφάσεως τῶν Συνέδρων εἰς φυλάκισιν δύο ἐτῶν καὶ ἡμίσεως ὡς ἀποπειραθέντες· ὑπεξείρεσιν χρημάτων τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν Συνέδρων οἱ καταδικασθέντες, δυνάμει τοῦ 458 ἄρθ. ἀρ. 1 τῆς Ποιν. Δικονομ. ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν διὰ τὸν λόγον ὅτι ἐνῶ ἀθωώθησαν ὑπὸ τῶν ἐνόρκων ἀπὸ πάσης τῆς εἰς αὐτοὺς προσαφθείσης κατηγορίας, κατεδικάσθησαν παρ' ἐλπίδα ὡς αὐτουργοὶ τοῦ ὅτι ἀπεπειράθησαν ὑπεξείρεσιν χρημάτων ποσότητος ὑπερβαίνουσας τὰς 400 δραχ., τουτέστι κατεδικάσθησαν ἕνεκεν ἄλλου κακούργηματος παρὰ τὸ σημειούμενον ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ ἐγγράφῳ καὶ τῷ περὶ ππραπομπῆς βουλεϊαματι.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Γ. Ἀθανασίου, τοῦ Δικηγόρου Κ. Δασκαλοπούλου συνήγορου τῶν ἀναιρεσιώντων, παρόντων, καὶ τὸν Ἀντεισαγγελέα προτείναντα ὡς λόγον ἀναίρεσεως, ὅτι οἱ Σύεδροι καταδικάσαντες αὐτοὺς εἰς ποινὴν ἐπὶ ἀποπείρα χωρὶς νὰ θέσωσι ζήτημα περὶ τοῦ ἀν ἢ ἀπόπειρα ἀπέτυχεν ἐκ τύχης, ἢ δι' ἐξωτερικὰ ἐμπόδια, κατὰ τὸ ἄρθ. 51 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ἐδίκασαν ἐμπεριληπτικῶς· καὶ τὸ πραγματικὸν τῆς δίκης·

Σχεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον·

Ἐπειδὴ ἡ ἀπόπειρα καὶ ἡ τετελεσμένη πράξις δὲν εἶναι ἐγκλημα εἰδικῶς διάφορον, ἀλλ' ἡ τετελεσμένη πράξις εἶναι κυρίως ἡ ἐξακολούθησις τῆς ἀποπείρας, ὡς ἐπειδὴ δὲν ἀπέδε χθὲν τὸ τέλος μιᾶς πράξεως ἀλλὰ μόνον ἡ ἀρχὴ τῆς ἐκτελέσεως αὐτῆς, ὅ ἐστιν ἡ ἀπόπειρα, καὶ κατεδικάσθη ἐπομένως ὁ κατηγορηθεὶς εἰς τὴν ποινὴν τῆς ἀποπείρας, δι' αὐτὸ δὲν μετεβλήθη τὸ ἀντικείμενον τῆς κατηγορίας, μάλιστα κατὰ τὸ ἄρθ. 396 τῆς Ποιν. Δικονομίας, ὁ Πρόεδρος πρέπει νὰ συμπεριλαμβανῆ μεταξὺ τῶν προβλημάτων τῆς ψηφοφορίας καὶ τὸ περὶ τῆς ἀποπείρας, ὡς αὐτὴ πηγάζει τούτο ἐκ τῶν συζητήσεων ἐπομένως ὁ προβεβλημένος λόγος τῆς ἀναίρεσεως ὅτι ὁ Γ. Ν. Χάνου καὶ Ἀντ. Σβορώνος κατηγορήθησαν ἐπὶ ὑπεξείρεσει, καὶ κατεδικάσθησαν ἐπὶ ἀποπείρα αὐτῆς, δὲν εἶναι παντάπασιν ἰσχυροί·

Ἐπειδὴ δὲ νὰ τιμωρηθῇ ἡ ἀπόπειρα πρέπει κατὰ τὸ ἄρθ. 51 τοῦ Ποιν. Νόμου ἡ μελετηθεῖσα πράξις νὰ μείνῃ ἀνεκτέλεστος ἐκ τύχης, ἢ δι' ἐξωτερικὰ ἐμπόδια, καὶ ἡ περίστασις αὐτὴ ὡς ἀποτελοῦσα ζήτημα πραγματικῶν, καὶ ἔχουσα ἐπιρροὴν εἰς τὸν καταλογισμὸν, ἔπρεπε νὰ ἐκτεθῇ εἰς ἰδιαιτέραν ζήτημα, κατὰ τὸ ἄρθρον 410 τῆς Ποιν. Δικονομίας, διὰ νὰ ἐκφρασθῶσι περὶ αὐτῆς οἱ ἐνόρκοι εἰς τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν τῶν δὲ Δικαστηρίων τῶν ἐν Ἀθήναις Συνέδρων καταδικάσαν ἄνευ γνώμης τῶν ἐνόρκων ἐπὶ τούτου τοῦ ζητήματος τὸν Γ. Ν. Χάνου καὶ Σβορώνος εἰς ποινὴν, ἐδίκασε συγχρόνως καὶ περὶ τοῦ πραγματικοῦ μέρους τῆς κατηγορίας παρὰ τὰ ἄρθ. 120 καὶ

430 τῆς Ποιν. Δικονομίας, τῶν ὑποίων ἢ παράβασις ἐπιφέρει ἀναίρεσιν·

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 10 Μαρτίου Ε. Ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 22 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Συνέδρων, παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Τριπόλει Ἐρετῶν συζητησόμενον Κακούργιοδικεῖον πρὸς νέαν συζήτησιν κτλ.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 Ἀπριλ. 1836.

(Ἀπόφ. Ποιν. ζ'.)

(Πρωτοκ. Ἀρ. 275.)

4)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν Δικαστῶν Κ. Κ. Χριστοδούλου Κλονάκη Προέδρου, Ἀναστασίου Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Γεωργίου Ἀθανασίου, Δ. Γοδοφρέδου Φέδερ, Δημητρίου Σκορδίλη, Θεοδώρου Μανούση, Δημητρίου Φωτίλα παρέδρου ἀναπληροῦντος τὸν ἀπόντα Κ. Ι. Ἀναστασίου Σωμάκη, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Λέοντος Μελά καὶ τοῦ Γραμματέως Γεωργίου Κωνσταντίνου Ἰσομαχοῦ·

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 16 τοῦ ἐνεσῶτος μηνὸς διὰ τὴν δικάστη τὴν ἐξῆς ἀναίρεσεως αἰτήσιν·

Ἡ Βασιλικὴ Στάσις Κατὴν ἐκ τῆς Κομοπόλεως Λεωστόμου τῆς ἐπαρχίας Λεβυθίας ἐγκάλεσε κατὰ τὴν 19 Ἰουν. 1835 ἐνώπιον τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελέως τὸν Ἀδριαν Γεωργίου Παππά ὡς φθιρῶντα διὰ τῆς βίας τὴν κόρην αὐτῆς Πλουτῶ καὶ ὡς κηρύξοντα ὅτι εἶχεν ἀθεμίτους σχέσεις μετὰ τῆς ἰδίας Βασιλικῆς Κατῆς, καὶ ἐπιμένως ἐξυβρίζοντα τὴν τιμὴν αὐτῆς. Δικασθεὶς τῆς ὑποθέσεως παρὰ τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν δι' ἀποφάσεως ὑπ' ἀρ. 57, ὁ κατηγορηθεὶς δυνάμει τῶν ἄρθ. 119 καὶ 120 τοῦ Ποιν. Νόμου ἀπελύθη τῆς περὶ βιχίας παρθενοφορίας κατηγορίας διὰ παραγραφὴν αὐτῆς· κηρυχθεὶς δὲ ἔνοχος τοῦ ἐπὶ ἐξυβρίσει τιμῆς πλημμελή ατος κατεδικάσθη εἰς δεκάπενθήμερον φυλάκισιν, καὶ πρὸς τούτοις εἰς ἀποζημίωσιν χιλίων δραχμῶν πρὸς θεραπείαν τῆς ἐκ τῆς παρθενοφορίας βλαβῆς τῆς παθούσης· τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ ῥηθεὶς Ἀνδρέας Γεωργίου παππᾶ Ὡμαῖ ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς λόγους· ἅ. ὅτι ἐσφαλμένως ἐσημύσθη το περὶ παραγραφῆς ἄρθρον τοῦ Ποιν. Νόμου, καθὼς ἡ κατηγορηθεῖσα πράξις τῆς παρθενοφορίας ὑπάρχει εἰς τὸ Ἀπανθ.σμχ τῶν Ἐγκληματικῶν β'. ὅτι ἐφαρμοσθεῖσας τῆς παραγραφῆς τοῦ νόμου δὲν ἐδύνατο τὸ Δικαστήριον νὰ σταθμισῇ καὶ ἐξετάσῃ παντάπασιν τὴν κατηγορηθεῖσαν πράξιν, καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει οὔτε ἀποζημιώσεις πολιτικὰς ν' ἀποφασίσῃ. γ'. ὅτι ὡς πρὸς τὴν περὶ

προσβολῆς τῆς τιμῆς κατηγορίαν ἐσφαλμένως ἐφηρμόσθη
 τῷ 337 ἄρθ. τοῦ Ποιν. Νόμου, διότι ἡ τοιαύτη περίπτω-
 σις ὑπάγεται εἰς τὰ πταισμάτα δ' ὅτι διεκόπη ἡ συνέ-
 χεια τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ Διαδικασίας καὶ δὲν ἐδημο-
 σιεύθη ἢ ἀπόφασις τὴν 21 Μαρτίου, καθ' ἣν ἐξετάσθησαν
 οἱ μάρτυρες, ἀλλὰ τὴν 23 τοῦ αὐτοῦ καὶ ἐ. ὅτι τὸ Δι-
 καστήριον ἐξέτασεν ἐνόρκως τὴν παθούσαν Πλουμω ἐναν-
 τίων τῶν περὶ τούτου ἐνστάσεων τοῦ ἐγκλουμένου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Γ. Φέ-
 δερ, τὸν Δικηγόρον Κ. Δασκαλόπουλον, συνήγορον τοῦ
 ἀναιρεσειόντος παρόντος, ἐκφράσαντα πρὸς τοὺς ἄλλοις
 ὅτι προκλιθεῖται ἀπὸ τοῦ τρίτου λόγου τῆς περὶ ἀναιρέ-
 σεως αἰτήσεως, τὸν Ἀντισαγγελέα, ἀποδοκιμάζοντα μὲν
 τοὺς λόγους τοῦ ἀναιρεσειόντος, προσβάλλοντα δὲ τὴν
 ἀπόφασιν ὡς ἀναιρετέαν δι' ὑπέροχασιν καθηκόντων, διότι
 μὴ ὑπέρβαν τὸ Πλημμελειοδικεῖον νὰ δικάσῃ τὸ ἐγκλη-
 μα δὲν ἐδύνατο νὰ ἀποφασίσῃ οὔτε περὶ πολιτικῶν ἀπο-
 ζημιώσεων, τὸν ὁποῖον λόγον ἀπεδέχθη καὶ ὁ Συνήγορος
 τοῦ ἀναιρεσειόντος, πρὸς ὄφελος τοῦ Πελάτου.

Ἀκοῦσαν καὶ τὸν Δικηγόρον Α. Πετσαλὴν Συνήγορον
 τῆς πολιτικῶς ἐναγούσης, παρούσης.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.
 Ἐπειδὴ ὑπάρχει γενικῶς ἀναγνωρισμένη Ἀρχὴ τῆς
 Ποιν. νομοθεσίας, ὅτι καὶ εἰς ἐγκλήματα, πραχθέντα πρὸ
 τῆς ἰσχύος νέου Ποιν. Νόμου, ἐφαρμόζονται ὅσαι διατά-
 ξεις αὐτοῦ εἶναι ἐπιεικέστεραι τοῦ ἀρχαιότερου Νόμου,
 ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ὁποῖου ἐξετέλεσθη τὸ ἐγκλημα, ὁ δὲ
 νῦν ἐν ἰσχύει Ποιν. Νόμος, κατὰ τὸ 120 ἄρθ. καταργῶν
 διὰ τῆς παραγραφῆς ἐνὸς ἔτους τὸ ἀξιοποῖνον τῶν πλημ-
 μελημάτων, τῶν ὁποίων ἡ ἐξέτασις γίνεται μόνον κατ' αἰ-
 τήσιν τοῦ παθόντος, εἶναι ἐπιεικέστερος ἀπὸ τὴν ἐγκλη-
 ματικὴν Διαδικασίαν τοῦ 1829 κατὰ τὴν ὁποίαν (ἄρθρ.
 142) ἀπαιτεῖτο πρὸς παραγραφὴν πλημμελημάτων πέντε
 χρόνων παρέλευσις, διὸ καὶ ἐφηρμόσθη, καλῶς ἢ ῥηθεῖσα
 διάταξις τοῦ ἐν ἰσχύει Ποιν. Νόμου εἰς τὸ περὶ τῆς ὁ λόγος
 πλημμέλημα, καὶ τοι προχθέν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ προ-
 γενεστέρου Νόμου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθ. 6 τῆς Ποιν. Δικονομ. τὰ Ποιν.
 Δικαστήρια δὲν εἶναι ἀρμόδια νὰ δικάζωσι πολιτικὰς
 ἀπαιτήσεις, εἰμὴ καθόσον αὐταὶ στήριζονται εἰς τὴν Ποιν.
 ἀπόφασιν καὶ ἔχουν βῆσιν αὐτὴν, ἄλλως δὲ τοιαῦται
 πολιτικὰ ἀγωγὰ παραπέμπονται εἰς τὰ ἀρμόδια πολι-
 τικὰ Δικαστήρια.

Κατὰ δὲ τὸ 5 ἄρθ. τῆς Ποιν. Δικονομ. Ποιν. Διαδικα-
 σια δὲν γίνεται, καὶ παύει, ἂν ἤδη ἤρχιτε, προαγραφεί-
 σθαι τῆς ἀξιοποῖνου πράξεως, ἡ δὲ παραγραφὴ μάλιστα
 πρέπει τὰ βεβαιώνεται καὶ νὰ κηρύττῃται παρὰ τοῦ Δι-

καστηρίου αὐτεπαγγέλτως κατὰ πᾶσαν τῆς ἀνακρίσεως
 κατάστασιν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 86 ἄρθ. τῆς Ποιν. Δικονομ. εἰς τὴν
 περίπτωσιν τῆς ἀθώωσης μόνον εἰς τὸν κατηγορούμενον
 δίδεται τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ παραστήσῃ ἐνώπιον τοῦ
 Ποιν. Δικαστηρίου τὰς περὶ ἀποζημιώσεως, ἱκανοποιή-
 σεως καὶ ἐξόδων ἰδιωτικὰς ἀπαιτήσεις, χωρὶς νὰ
 γίνηται παραμικρὰ μνῆα τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, κατὰ
 δὲ τὸ 449 ἄρθ. τῆς Ποιν. Δικονομ., σύμφωνον μὲ τὰ
 προειρημένα ἄρθ. τοῦ νόμου, οὐδὲ κατὰ τὰς ἐνώπιον τῶν
 Κακούργειοδικῶν δίκης ὁ πολιτικῶς ἐνάγων δύναται νὰ
 κινήσῃ τὰς περὶ ἀποζημιώσεως προτάσεις, εἰμὴ ἂν κηρυ-
 χθῆ ἔνοχος ὁ κατηγορούμενος, ὥστε γίνεται φανερόν, ὅτι
 ὁ νομοθέτης εἰς τὸ ἄρθ. 85 μὲ τὴν λέξιν Ποιν. ἀπόφασις
 ἐννοεῖ καταδικαστικὴν.

Ἐπειδὴ τὸ Δικαστήριον τῶν Πλημμελειοδικῶν το-
 λῶσαν ἐπὶ τοῦ προκλιμένου τὸν κατηγορούμενον, ἀλλὰ
 καταδικάσαν αὐτὸν εἰς πολιτικὰς ἀποζημιώσεις, πηγα-
 ζούσας μόνον ἐκ τοῦ παραγραφέντος πλημμελήματος, ὅχι
 δὲ ἐκ τοῦ πλημμελήματος τῆς ἐξυδρίσεως τῆς τιμῆς,
 ὡς ἠθέλησε νὰ δι'σχυρισθῆ ὁ Συνήγορος τῆς πολιτικῶς
 ἐναγούσης, διότι μόνον εἰς τὸ πλημμέλημα τῆς παρθε-
 νοφθορίας ἀναφέρονται αἱ διὰ τὴν ἀποζημιώσιν αἰτιολο-
 γίαι, ὑπερέβη τα καθήκοντά του καὶ ἐδίκασεν ἀναρμο-
 δίως ὡς πρὸς τοῦτο τὸ μέρος τῆς ἀποφάσεώς του, ἡ δὲ
 ὑπέρβασις τῶν καθηκόντων φέρει ἀναίρεσιν κατὰ τὸ 477
 ἄρθ. ἀρ. I τῆς Ποιν. Δικονομίας.

Διὰ ταῦτα ἀναίρει τὴν ἀπὸ 23 Μαρτ. Ε. Ε. καὶ ὑπ' ἀρ.
 56 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν, παρα-
 πέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Δικαστήριον τῶν
 Πρωτοδικῶν πρὸς νέαν συζήτησιν, καθόσον ἀφορᾷ καὶ
 ἀπαιτήσεις τῆς πολιτικῶς ἐναγούσης, ἀποφασίζει τὰ
 ἐξόδα τῆς παρουσίας δίκης νὰ πληρωθῶσι παρὰ τοῦ δη-
 μοσίου καὶ διατάττει νὰ ἐπιστραφῇ εἰς τὸν ἀναιρεσειόν-
 τα τὸ προκαταβληθὲν πρόστιμον τῶν 100 δραχ., καὶ νὰ
 γραφῇ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρω-
 τοτύπου τῆς ἀνακρίσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 18 Ἀπριλ. 1836.
 Χ. ΚΛΟΝΑΡΗΣ Πρὸεδρος,
 Δ. ΠΟΥΛΖΟΛΙΑΣ,
 Γ. ἈΘΑΝΑΣΙΟΥ,
 Δ. Γ. ΦΕΔΕΡ,
 Δ. ΣΚΟΡΔΙΑΗΣ,
 Θ. ΜΑΝΟΥΣΗΣ,
 Δ. Ν. ΦΩΤΙΑΔΗΣ,
 Ὁ Γραμματεὺς Γ. Κ. Ἰσχυόμενος.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 30 Ἀπριλίου 1836.
 Χ. ΚΛΟΝΑΡΗΣ Πρὸεδρος,
 Ὁ Γραμματεὺς Γ. Κ. Ἰσχυόμενος.